

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en flerårig plan for laksebestanden i Østersøen og fiskeriet efter denne bestand

KOM(2011) 470 endelig — 2011/0206 (COD)

(2012/C 68/09)

Ordfører: **Seppo KALLIO**

Europa-Parlamentet besluttede den 13. september 2011 under henvisning til artikel 43, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en flerårig plan for laksebestanden i Østersøen og fiskeriet efter denne bestand

KOM(2011) 470 endelig — 2011/0206 (COD).

Det forberedende arbejde henvistes til EØSU's Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, som vedtog sin udtalelse den 21. december 2011.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 477. plenarforsamling den 18.-19. januar 2012, mødet den 18. januar 2012, følgende udtalelse med 169 stemmer for, 4 imod og 9 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og forslag

1.1 Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg bifalder og støtter målene for den flerårige plan, der skal sikre en bæredygtig udnyttelse af alle Østersøens laksebestande og bevare deres genetiske integritet og mangfoldighed. Ifølge de eksisterende oplysninger er tidsplanen imidlertid urealistisk, når det gælder de svage bestande i syd.

1.2 EØSU mener, at det er afgørende, at fiskeribegrænsningerne tager hensyn til hele laksens livscyklus og alle former for fiskeri. Udover at begrænse fiskeriet er det nødvendigt med foranstaltninger til at genoprette laksens ynglepladser, hvis man vil genskabe de svage laksebestande. Efter EØSU's opfattelse giver det ingen mening at fastsætte samlede tilladte fangstmængder for flodområder, eftersom det vil medføre en stor administrativ byrde, og kontrollen vil give betydelige meromkostninger. Hovedansvaret for at regulere og kontrollere fiskeriet i medlemsstaternes indre farvande bør ligge hos den berørte medlemsstat. Med udgangspunkt i medlemsstaternes rapporter vil Kommissionen føre tilsyn med gennemførelsen af de nationale kontrolhandlingsprogrammer.

1.3 EØSU er enig i, at servicefartøjer skal omfattes af forordningen. Imidlertid tegner det rekreative fiskeri, som falder uden for planens anvendelsesområde, sig for en stor del af den samlede laksefangst. Det rekreative fiskeri bør også reguleres og kontrolleres på nationalt niveau, og processen bør opfølges gennem de rapporter, medlemsstaterne forelægger for Kommissionen.

1.4 Med henblik på fiskeriets levedygtighed understreger EØSU vigtigheden af, at kvoter og fiskeribegrænsninger gradvist tilpasses til målsætningerne for fiskeridødelighed. Reguleringen af laksefiskeriet i havet bør fremover ikke være baseret på den

samlede tilladte fangstmængde for flere forskellige laksebestande, men på tekniske forskrifter for fangstperioder og udstyr med henblik på beskyttelse af netop de svage laksebestande.

1.5 EØSU modsætter sig forbuddet mod kompenserende udsætning, medmindre der foreligger solid videnskabelig dokumentation for, at udsætningen har en skadelig indvirkning. Man bør kontrollere kvaliteten af smolt til udsætning. EØSU anbefaler, at den genetiske risiko, der kan opstå i forbindelse med udsætningsaktivitet, nedbringes ved at producere smolt fra hunlaks, der hvert år fanges i naturen.

1.6 EØSU mener, at det er afgørende at kontrollere laksefiskeriet på en hensigtsmæssig og effektiv måde og foreslår, at man hurtigst muligt centrerer ressourcerne om at kontrollere laksefiskeriet. EØSU mener, at man – i stedet for at indføre nye, permanente kontrolforpligtelser – hovedsageligt bør fokusere på, at alle medlemsstater sikrer effektiv gennemførelse af kontrollovgivningen, der har gennemgået en stor udvikling i de seneste år. EØSU opfordrer til en mere indgående belysning af den udbredte fejlrapportering af laksefangst, som Det Internationale Havundersøgelsesråd mener finder sted.

1.7 EØSU understreger, at avanceret lakseforskning spiller en afgørende rolle for, at den flerårige plan kan gennemføres på vellykket vis. Man kan kun sikre, at der både er passende foranstaltninger til at beskytte og genskabe laksebestandene, og at man har mulighed for at udnytte disse bestande på en bæredygtig måde, hvis man har tilstrækkelig pålidelig information til rådighed. Udover pålidelige statistiske fangstdata er der behov for mere information om årsagerne til fiskeridødeligheden i havet.

1.8 EØSU mener, at den foreslåede ordning kan få negative konsekvenser for erhvervsfiskerne, fiskeforberedningsindustrien,

salget af fisk, produktionen af fiskeriredskaber, fisketurismen og akvakulturvirksomhederne. Omfanget af disse negative konsekvenser vil variere fra medlemsstat til medlemsstat og fra region til region. EØSU henstiller til, at man minimerer de negative følger for beskæftigelsen, når foranstaltningerne gennemføres under den foreslåede lovgivning, samt at der tages behørigt hensyn til følgevirkningerne i forbindelse med tildelingen af strukturfondsstøtte samt i den fremtidige reform af den fælles fiskeripolitik. EØSU konstaterer, at forbedring og forenkling af adgangen til strukturfonde ville øge laksebestandene på en bæredygtig måde og skabe flere arbejdspladser i fiskeindustrien i Østersøområdet.

2. Indledning

2.1 Tidligere reguleringer af Østersøens laksebestande har omfattet nationalt fastlagte fiskeribegrænsninger samt tekniske bestemmelser for fiskeri i henhold til Rådets forordning samt årlige fangstkvoter (samlet tilladt fangstmængde, TAC). Frem til 2006 blev kvoterne fastlagt af Den Internationale Østersøfiskerikommission (IBSFC). Indtil 2010 blev alle foranstaltninger vedrørende laks koordineret gennem Den Internationale Østersøfiskerikommissionens laksehandlingsplan (SAP).

2.2 Efter 2006 er EU-landenes fiskekvoter i Østersøen blevet fastlagt på årsbasis ved en rådsforordning. Kommissionens forslag til forordning har trukket på rådgivning fra Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) og Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF).

2.3 EU fordeler de fastlagte kvoter mellem medlemsstaterne under hensyntagen til den såkaldte »relative stabilitet«. Det betyder, at medlemsstaternes relative andel af kvoterne forbliver uændret fra år til år, selv om kvoternes størrelse kan variere.

2.4 Rusland er det eneste tredjeland, der driver fiskeri i Østersøen. EU's medlemsstater og Rusland drøfter status for Østersøens fiskebestande og fiskerimuligheder i separate bilaterale forhandlinger. På nuværende tidspunkt er der ingen formel forhandlingsprocedure – som f.eks. den Internationale Østersøfiskerikommission – for fordelingen af fiskekvoter mellem EU og Rusland.

2.5 Østersøens kommercielle kvoter er delt op i to dele: den centrale del af Østersøen og Den Botniske Bugt (ICES-underområder 22-31) samt Den Finske Bugt (ICES 32). I praksis har kvoterne ikke haft nogen indflydelse på laksefangsten i flere år. Den samlede laksekvote for 2010 var på 309 665, hvoraf kun 150 092 (eller 48 % af kvoten) blev fanget. Udnyttelsesprocenten varierede landene imellem fra 2,8 til 84,9 %. Laksen fanges af både erhvervsfiskere og fritidsfiskere på havet, ved flodmundinger og i flodområder. Rekreativt fiskeri tegner sig for 20-30 % af den samlede laksefangst i Østersøen og næsten halvdelen af fangsten ved kyster og i floder. Laksefangst ved rekreativt fiskeri modregnes ikke i fangstkvoterne.

2.6 De største laksefloders tilstand blev forbedret markant i midten af 1990'erne som følge af Finlands og Sveriges tidsbegrænsninger for kystfiskeri. Siden da har smoltproduktionen fra disse floder holdt sig på et markant højere niveau, tæt på den potentielle produktionskapacitet og det maksimale bæredygtige udbytte i overensstemmelse med planen. Laksefiskeriet i Østersøen bygger i vid udstrækning på produktionen fra disse laksefloder nordpå, som befinder sig i en god tilstand.

2.7 Smoltproduktionen i den centrale og sydlige del af Østersøen er stadig utilstrækkelig, trods de hidtidige tiltag. Fiskeriet efter de blandede laksebestande i Østersøens hovedbassin er gået mærkbart tilbage siden forbuddet mod drivnet blev indført i 2008. Den voksende brug af flydeliner har nu øget laksefiskeriet i hovedbassinet igen.

2.8 Selv om smoltproduktionen har oplevet en kraftig vækst, er størrelsen af de laksebestande, der kan fiskes, ikke vokset i samme omfang. Der er behov for flere videnskabelige oplysninger om de faktorer, der påvirker fiskeridødeligheden blandt laks i havet.

2.9 I Det Internationale Havundersøgelsesråds (ICES) vurdering af fiskerimulighederne i 2012 skønnes det, at en stor del af den laks, der fanges med flydeliner i Østersøen, fejlagtigt rapporteres som havørred.

2.10 ICES har udtrykt bekymring over laksebestandenes situation og genetiske mangfoldighed i Østersøen. Også Kommissionen til Beskyttelse af Havmiljøet i Østersøområdet (Helcom) har gjort opmærksom på laksebestandenes tilstand i Østersøen.

2.11 Laksefiskeriet har stor socioøkonomisk betydning for fiskersamfundene i kystområderne. De nyeste tal for antallet af laksefiskere i Østersøen er fra 2007, da Kommissionen skønnede, at antallet af erhvervsfiskere, der fiskede laks, lå på omkring 400, hvoraf 340 drev kystfiskeri. I 2010 skønnede ICES's arbejdsgruppe om laks, at det samlede antal fartøjer, der fiskede på åbent hav, lå på 141, hvilket var langt over vurderingen fra 2007. Udover erhvervsfiskere beskæftiger laksefiskeriet mindst lige så mange mennesker inden for fisketurismesektoren. Det erhvervsmæssige laksefiskeri og det rekreative fiskeri i Den Botniske Bugt skønnes at have lige stor betydning for beskæftigelsen. Laksefiskeriet beskæftiger stadig indirekte et stort antal mennesker, der arbejder med fiskeforarbejdning, salg af fisk og produktion af fiskeriredskaber. Smoltproduktionen, der garanterer laksefiskeriet og laksebestandenes bevarelse, sørger også for mange lokale arbejdspladser.

3. Kommissionens forslag

3.1 Den 12. august 2011 fremlagde Kommissionen sit forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en flerårig plan for laksebestanden i Østersøen og for fiskeriet efter denne bestand (KOM (2011) 470 endelig).

3.2 Hensigten er, at forvaltningsplanen for østersø laksen skal omfatte erhvervsfiskeri i Østersøen samt i floder med udløb i Østersøen. Planen omfatter også virksomheder, der organiserer guidede fisketure og tilbyder serviceydelser for rekreativt fiskeri i Østersøen. I forslaget lægges der op til, at man under visse omstændigheder kan regulere flodfiskeriet ved hjælp af EU-bestemmelser. Forslaget gælder også udsætning af laks.

3.3 Forslagets centrale formål er at sikre en bæredygtig udnyttelse af laksebestanden i Østersøen i overensstemmelse med princippet om maksimalt bæredygtigt udbytte, samt at bevare den genetiske integritet og mangfoldighed af laksebestanden i Østersøen.

3.4 Med hensyn til de vilde laksebestande i Østersøen fastsættes der separate mål for de forskellige floder, som er 75 % af hver lakseflods anslåede potentielle kapacitet for smoltproduktion. Alt afhængig af lakseflodernes nuværende tilstand bør målet opnås inden for fem til ti år efter forordningens ikrafttræden.

3.5 Med hensyn til de vilde laksebestande foreslås der en obligatorisk regulering af de flodspecifikke TAC-niveauer. Medlemsstaterne skal have ansvaret for reguleringen. Medlemsstaterne bør med udgangspunkt i videnskabelige data fastsætte den maksimale tilladte fiskeridødelighed for hver flod og et tilsvarende TAC-niveau.

3.6 Hvert tredje år skal Kommissionen evaluere medlemsstaternes foranstaltninger samt deres forenelighed med henblik på at nå målet. Hvis en medlemsstat undlader at offentliggøre data, eller hvis en medlemsstats indsats ikke lever op til målene, skal Kommissionen kunne ændre de fiskeridødelighedsniveauer, som medlemsstaten har fastsat for vildlaksefloder og TAC-niveauer eller forbyde laksefiskeri i de berørte floder.

3.7 Der foreslås et fælles niveau for fiskeridødelighed for alle laksebestande i Østersøen på 0,1. Med et niveau for fiskeridødelighed på 0,1 ville man årligt kunne fange omkring 10 % af laksebestanden. Når det årlige TAC-niveauet fastsættes, bør man sørge for, at den maksimale fiskeridødelighed på 0,1 ikke overskrides. Kommissionen kan tilpasse fiskeridødelighedsniveauet i havet, hvis omstændighederne ændrer sig så meget, at der er risiko for, at målene ikke nås.

3.8 Laks fanget af servicefartøjer til rekreativt fiskeri bør modregnes i medlemsstaternes nationale kvoter.

3.9 Medlemsstaterne bør fastsætte flodspecifikke tekniske bestemmelser for fiskeri for svage vildlaksebestande, der ikke har nået målet på 50 % af vildlakseflodens kapacitet for smoltproduktion. Bestemmelserne bør fastsættes senest to år efter forordningens ikrafttræden. Medlemsstaterne bør selv kunne vælge og træffe beslutninger om disse tekniske bestemmelser for fiskeri (f.eks. begrænsninger med hensyn til fiskeriredskaber og fredningsperioder/-områder).

3.10 Hvert tredje år vurderer Kommissionen de tekniske bestemmelser for fiskeri, som medlemsstaterne har fastsat. Hvis en medlemsstat ikke fastsætter nogen bestemmelser inden for tidsfristen, hvis den undlader at offentliggøre dem, eller hvis foranstaltningerne ikke er vidtgående nok til at nå de mål, som er fastlagt for vildlaksefloderne, kan Kommissionen fastsætte tekniske bestemmelser for fiskeri for hver enkelt flod.

3.11 Udsætningen af laks bør begrænses til udsætning og direkte udsætning. Her er der tale om henholdsvis udsætning i vildlaksefloder og direkte udsætning i potentielle laksefloder med det formål at skabe selv bærende vildlaksebestande.

3.12 Der foreslås en overgangsperiode på syv år for udsætning. Efter overgangsperioden skulle andre former for udsætning end de ovennævnte forbydes.

3.13 I forslaget præsenteres der nye kontrolforanstaltninger ud over de allerede eksisterende kontrolordninger. De nye kontrolkrav gælder erhvervsfiskeri af laks uafhængig af fartøjets længde samt servicefartøjer til rekreativt fiskeri.

3.14 Fangsterne bør inspiceres i forbindelse med landingen. Disse inspektioner af landinger skal omfatte mindst 10 % af det samlede antal landinger.

3.15 Kommissionen foreslår, at beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter efter behov tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode til regulering af laksefiskeriet i havet og i floderne.

4. Særlige bemærkninger

4.1 EØSU mener, at målene i planen er gode og fortjener støtte. Forslagets mål om opnåelse af mindst 75 % af smoltproduktionspotentialet senest 10 år efter forordningens ikrafttræden er imidlertid overordentlig ambitiøst. Ifølge Det Internationale Havundersøgelsesråds (ICES) vurdering er man ved at nå målet, når det gælder de største laksefloder i det nordlige Østersøområde. Med hensyn til de svage laksebestande i syd er tidsplanen imidlertid urealistisk, uafhængig af niveauet for fiskeribegrænsningerne.

4.2 Forordningen omfatter erhvervsfiskeri og fiskeri, der udøves fra servicefartøjer til rekreativt fiskeri. Sidstnævnte har ringe betydning for den samlede laksefangst. Den samlede laksefangst ved rekreativt fiskeri langs kysterne og i flodområder, som ikke omfattes af forordningen, er dog i samme størrelsesorden som fangsten ved erhvervsfiskeri i et tilsvarende område. EØSU mener ikke, at det er hensigtsmæssigt at fastsætte samlede tilladte fangstmængder for flodområder, fordi der næsten udelukkende drives rekreativt fiskeri i flodområderne. EØSU mener, at fiskeribegrænsningerne bør tage hensyn til hele laksens livscyklus og alle former for fiskeri. Hovedansvaret for at regulere erhvervsfiskeriet og det rekreative fiskeri i medlemsstaternes indre farvande bør ligge hos den berørte medlemsstat.

4.3 I de forvaltnings- og genopretningsplaner for fiskebestandene, som allerede er godkendt i EU, har man fastsat et niveau for fiskeridødelighed for hver fiskebestand, som er optimalt for den berørte bestand med henblik på en bæredygtig udnyttelse. I Østersøen er flere forskellige laksebestande genstand for fiskeri, og deres biologiske situation varierer. Det fremgår ikke af forordningen og begrundelsen, hvorfor man har foreslået ét og samme niveau for fiskeridødeligheden i havet, og på hvilket grundlag man har besluttet denne værdi.

4.4 Østersøens nordlige bestande er allerede meget tæt på det niveau for et maksimalt bæredygtigt udbytte, der er fastsat som mål. Hvis laksekvoten for Østersøens hovedbassin og Den Botniske Bugt sænkes til et niveau, hvor selv fiskeridødeligheden i fiskebestandene i syd opfylder målet for et maksimalt bæredygtigt udbytte, medfører det samtidig en unødigt begrænsning af fiskeriet af de nordlige fiskebestande. Reguleringen af havfiskeriet bør derfor fremover være baseret på tekniske regler for fangstperioder og udstyr med henblik på at beskytte de svage laksebestande, i stedet for på den samlede tilladte fangstmængde for flere forskellige laksebestande. Hvis reguleringen af laksefiskeriet også fremover tager udgangspunkt i en årlig samlet tilladt fangstmængde, bør man – når det gælder laksekvoterne for havfiskeri – stræbe efter en gradvis sænkning af fiskeridødeligheden, der svarer til niveauet i forvaltningsplanerne for andre fiskebestande. Pludselige, store ændringer i reguleringen, der foretages uden tvingende grund er yderst skadelige for fiskerisektoren.

4.5 Laksefiskeriet i Østersøens hovedbassin er generelt blandingsfiskeri, der er rettet mod forskellige laksebestande. Jo tættere man fisker på en flod, desto bedre kan fiskeriet rettes mod laksebestanden i den berørte flod. Bestemmelserne for og kontrollen med fiskeri med flydeliner i Østersøens hovedbassin kommer til at spille en vigtig rolle for genopretningen af de sydlige laksebestande, som befinder sig i en dårlig tilstand. Man har konstateret, at antallet af laks under mindstemålene, der fanges med flydeliner om efteråret, er større end ved andre fangstmetoder. Derfor vil tidsbegrænsninger for fiskeri med flydeliner kunne reducere udsmidet af laks. Det bør dog påpeges, at genopretningen af Østersøens sydlige laksebestande ikke er lykkedes trods en kraftig reduktion af fiskeriet i hovedbassinet. Det betyder, at genopretningen af svage laksebestande ikke kun forudsætter begrænsninger af havfiskeriet, men også kræver begrænsninger af fiskeriet ved flodmundinger og i floder samt genopretning af laksens ynglepladser for at sikre den naturlige reproduktion.

4.6 EØSU er bekymret over den formodede fejlrapportering af laks og henstiller til, at spørgsmålet belyses mere indgående. Udvalget finder det vigtigt at kontrollere laksefiskeriet på en hensigtsmæssig og effektiv måde. Kommissionens forslag ville øge den offentlige sektors kontrolforpligtelser markant og medføre ekstraomkostninger. Omkostningerne ville frem for alt opstå i forbindelse med ændringer i og vedligeholdelse af edb-systemer samt det øgede behov for personale og andre ressourcer til at kontrollere og undersøge overholdelsen af bestemmelserne. EØSU forudsætter, at kontrolressourcerne øges så meget som muligt, og at de eksisterende ressourcer koncentrerer sig om kontrol af laksefiskeri, indtil den flerårige

plan for laksebestanden er blevet godkendt, og rapporteringsproblemerne er blevet løst. Når det gælder kontrollen af bestemmelserne om laksefiskeriet, mener EØSU, at man hovedsageligt bør fokusere på, at alle medlemsstater sikrer en effektiv gennemførelse af kontrollovgivningen, der har gennemgået en stor udvikling i de seneste år. Kommissionen vil føre tilsyn med gennemførelsen af de nationale kontrolhandlingsprogrammer med udgangspunkt i medlemsstaternes rapporter.

4.7 Laks sættes ud som udsætning eller direkte udsætning, samt - efter domstolsafgørelse - som kompensation for fangsttab i forbindelse med udnyttelse af vandkraft. Forslaget vil standse alle andre former for udsætning end udsætning og direkte udsætning i potentielle laksefloder syv år efter forordningens ikrafttræden. Den tidsfrist på syv år, som foreslås for at erstatte den kompenserende udsætning med andre foranstaltninger er alt for kort, fordi det vil tage tid at planlægge og gennemføre de alternative foranstaltninger og at gennemføre forandringerne – som sikkert skal behandles ved alle tre domstole.

4.8 Begrundelsen for forbuddet mod kompensationsudsætning er, at udsætningen er skadelig for laksebestandens genetiske mangfoldighed. Det foreligger der dog ikke videnskabelig dokumentation for. De fangster, der opnås takket være kompensationsudsætning, har en ubestridt betydning for fiskeriet i udsætningsområdernes flodmundinger og langs kysterne, ligesom de skaber beskæftigelse svarende til snesevis af mandeår i akvakulturvirksomheder i kystområderne. Man bør derfor ikke forbyde denne form for udsætning uden holdbar videnskabelig dokumentation for, at de har en skadelig indvirkning. EØSU mener også, at man bør kontrollere kvaliteten af smolt til udsætning, og at man mærker alle udsatte laks ved bortklipping af fedtfinnen, så man ved fangsten kan skelne mellem naturligt reproducerede laks og udsatte laks. Man kan minimere den risiko, som udsætning udgør for den genetiske mangfoldighed, ved så vidt muligt at bruge hunlaks, der hvert år indfanges i naturen og har gennemgået en naturlig udvælgelsesproces, i stedet for at anvende smolt fra lakseopdræt.

4.9 Situationen i Den Finske Bugt giver et godt billede af lakseudsætningens betydning. Hvis man forbød lakseudsætningen i f.eks. floden Kymis udbyggede udmunding, ville man i praksis sætte en stopper for både laksefiskeriet i Den Finske Bugt og det omfattende rekreative fiskeri neden for kraftværket i Kymi. Dette fiskeri har stor betydning for fisketurismen. Mange andre floder i Østersøområdet befinder sig i en lignende situation.

4.10 Gennem at nedsætte kvoterne, for eksempel, vil forslaget kunne få betydelige økonomiske konsekvenser for erhvervsfiskerne og for de sektorer, der er afhængig af primærproduktion som fiskeforarbejdning og salg af fisk, samt producenter af fiskeriredskaber. Laksens lange vandring, forskellige fangstmetoder og varierende behov for regulering i vandrings forskellige faser medfører variationer i fordelingen af de økonomiske konsekvenser, både medlemsstaterne imellem og inden for de enkelte medlemsstater. Eftersom sæsonen for laksefiskerier er kort, fanger de fleste laksefiskere også andre fiskearter. Økonomisk set er laks dog den vigtigste fiskeart for de

fleste, og selv små ændringer i reguleringen kan give mærkbare forandringer for fiskeindustriens rentabilitet. Set fra de fiskeres synspunkt, som risikerer at miste deres erhverv, vil forslaget mindske adgangen til laks og andre fisk, der fanges sideløbende med den til konsum, forarbejdning og salg, og dermed øge afhængigheden af fisk produceret uden for EU. Fisketurismen i flodområderne kan også blive hårdt ramt økonomisk af strammere regler for flodfiskeri og tilpasningen af den samlede tilladte fangstmængder for flodområder. På længere sigt vil forslaget dog kunne øge antallet af arbejdspladser inden for fisketurismen i floderne, fordi laksebestanden vil vokse.

4.11 Forslaget har også finansielle konsekvenser for akvakulturvirksomheder. Akvakulturvirksomheder, der producerer smolt til kompenserede udsætning, har snesevis af ansatte i områder med meget få alternative beskæftigelsesmuligheder. Hvis akvakulturvirksomhederne er tvunget til at opgive deres

aktiviteter, fordi kompensationsudsætningen udfases, forværres beskæftigelsessituationen i området, og hvis virksomhederne lukker, mister man også akvakulturens langvarige ekspertise og knowhow.

4.12 Forslagets negative indflydelse på beskæftigelsen bør også tages i betragtning i anvendelsen af de eksisterende regler for EU's strukturfonde og i reformen af den fælles fiskeripolitik. Potentielle støttemuligheder kan f.eks. omfatte erstatning for nedlæggelse af fiskerivirksomheder samt investeringer og uddannelse med henblik på omlægning af fiskerivirksomheder. EØSU mener dog, at den form for støtte kun skal være en supplerende foranstaltning. Frem for alt bør man allerede i planlægningen af de konkrete foranstaltninger tage hensyn til de beskæftigelsesmuligheder, som laksefiskeriet og de dermed forbundne industrier giver og stræbe efter at minimere de negative konsekvenser.

Bruxelles, den 18. januar 2012

Staffan NILSSON

Formand

for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg
